

Ohlsson/Dit-Cilinn, Hibernaculum Obehagligt vackert när natur möter rymdskräck

Hibernaculum, 2017. Foto: Ohlsson/Dit-Cilinn

Gränsen mellan natur och kultur är ett samlande tema för den begåvade konstnärssduon David Ohlsson och Dit-Cilinn. Men det finns mer att hämta under ytan, skriver Håkan Nilsson.

Ohlsson/Dit-Cilinn, Hibernaculum

Skulptur

Var: Cecilia Hillström Gallery

T o m 1/4

Det är slaskigt och mörkt och jag tänker att vi nog önskar oss ett *hibernaculum*, att gå i ide, lite till mans. Det vill säga, en plats dit vi kan söka oss för att likt andra, klokare däggdjur gå i ide. Men för konstnärssduon David Ohlsson och Dit-Cilinn verkar dock begreppet inte handla om en längtan bortom vintern, utan snarare om tanken på en skyddad plats.

Vad som behöver skyddas är inte alldeles självklart. Utställningen har fått sitt namn från en skulptur av en fullskalig myskoxe, övertäckt av ett vitt tygstycke. Ett slags täcke vilket, får vi anta, ger djuret en mobil viloplats i väntan på varmare dagar. Ett skydd att ta med sig. Men det räcker att få en glimt av det däck som anas under det vita täcket för att förstå att Ohlsson och Dit-Cilinn har mer än omsorg om djurens vintervila i tankarna. Plötsligen blir skulpturen lika mycket en övertäckt motorcykel.

Dubbeltydigheten går igen genom hela utställningen där en samlande tematik berör gränsen mellan natur och kultur. De två hålls dock inte åtskilda: vi ställs hela tiden inför frågor om hur biologisk och teknisk evolution sammansmälter. Det rör delvis hur människan orsakar detta amalgam, men också vilka konsekvenser detta har för henne själv.

SvD

Publicerad 2017-03-08

Natur i förändring, således. Men också som råvara för förvandling. Att Ohlsson/Dit-Cilinn just har valt en myskoxe är knappast en tillfällighet: djurets testiklar var länge en källa för utvinning av mysk som används i parfym. Bredvid skulpturen finns verket "Lithium bath", där vi finner stenar vilka innehåller det grundämne som är en viktig ingrediens både i medicin för bipolära och i de batterier som just nu verkar vara framtidens melodi.

Polarian (Navel), 2017. Foto: Ohlsson/Dit-Cilinn

Tiden utgör en annan central faktor i utställningen. Stenar och myskoxar har något urålderligt över sig, men genom materialval och estetik pekar Ohlsson/Dit-Cilinn också på framtiden. Det gäller inte minst de mycket märkliga reliefer utförda i vitt high-tech-material som hänger på väggarna.

Reliefernas exakta symmetri påminner mig först om heraldiska sköldar, men de beskrivs kanske bäst som utplattade torsos. Inte bara för att de bär tydliga anatomiska drag, utan också för att dessa drag kommer från rygg och bröst samtidigt.

Det är som någon pressat samman människokroppar så hårt att ben från bägge sidor kommer fram på samma sida. Som om någon använt vakuum och krympplast för att förpacka kroppar. Eller är det framtidens kroppar vi ser? Eller kanske helt främmande varelsers? Associationerna går snabbt till rymdskräckfilmer som "Alien" eller "Prometheus". Det är obehagligt och vackert.

"Hibernaculum" är på många plan en posthumanistisk utställning. Den aktualiserar viktiga frågor om såväl framtida natur som framtidens natur. Det är estetiskt skickligt genomfört av två lovande konstnärer. Därför vågar jag också hoppas att Ohlsson/Dit-Cilinn vässar sina frågeställningar lite mer nästa gång. Under ytan finns mer att hämta.

Håkan Nilsson